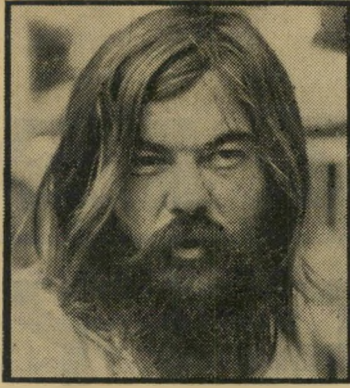

העולם הזה שואל אזרחים מכל שכבות הציבור את

פנחס קופרבאנד, 56, תייר יהודי מארגנטינה, בעל הון: „הדבר הראשון שאעשה — אני אבנה בתל-אביב או בירושלים בניין בן 40 קומות לנוער יהודי וערבי. לא איכפת לי הכסף. השלום חשוב יותר מהכסף.”

הרמון דלוי, 27, פועל בניין: „אם יהיה שלום אולי אפסיק לעשן חשיש. לא יהיה יותר צורך בסמים. אבל לפי ניי שיבוא השלום צריכה לבוא מהפכת הנוער ואני רוצה להיות עד לזה.”

אורי שהינו, 18, פועל תעשייה: „כש-יבוא שלום? אתחתן. אני אוהב בחורה אחת אבל אני מפחד להתחתן. מה היא תעשה אם אמות בסואץ? אבל אם יהיה שלום, אתחתן איתה בלי בעיות.”

בן-ציון ברוך, 35, פועל בתעשיית כפפות ומוכר צעצועים: „בארץ אי אפשר להתפרנס. המיסים הם עצומים. כשיבוא השלום אסע לקאהיר כדי למיכור כפפות לרוסים. הם ישלחו את הכפפות למוסקבה ואני אשלח את הכסף לישראל.”

מה תעשה כשיבוא יבוא

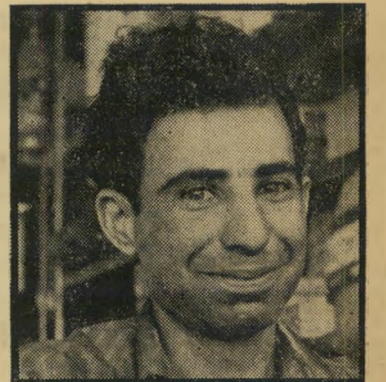
סמי מוסה, בארמן בבית-קפה בתל-אביב: „אני חושב שאסע למצרים לעשן חשיש בשקט. שם לא עושים מזה בעיות כמו אצלנו. חוץ מזה שם החישים יותר זול מזה המבורח לישראל.”

לפתע, ללא כל הכנה מוקדמת, נפל השלום על אזרחי ישראל. מושג שנראה מופשט, ערטילאי, בלתי-נתפס ובלתי-מושג, הפך למשהו מתחום המציאות. הפסקת-האש שהוכרזה בשבוע שעבר, ועצם האפשרות הגלומה בה להפוך את השלום בין ישראל לארצות-ערב למשהו מציאותי, עוררה והלהיבה את אזרחי ישראל. ביום בו הוכרזה הפסקת-האש, היתה שמחה ספונטאנית בכל השכבות ובכל חלקי הארץ, למרות נסיונותיהם של הפרשנים ללגלג על שמחה זו. לאזרחי ישראל, שמר-כיתם נולדו לתוך המלחמה ולא ידעו מעולם שלום מהו, היה זה יום חג.

„העולם הזה” ביקש לתהות אחר התקוות והחלומות הכרוכים במושג השלום אצל האזרח הפשוט, שאינו עוסק בפוליטיקה ושידיעותיו באות לו מקריאת עיתונים. צוות „העולם הזה” פנה השבוע אל אזרחים ברחוב בש-אלה: „מה הדבר הראשון שתעשה כאשר יוכרז על שלום בין ישראל למדינות-ערב?” מרבית הנשאלים לא ידעו כיצד להשיב, לא העלו בדעתם כל דבר מיוחד אותו יוכלו לעשות ושאינם עושים עכשיו. האחרים — תשובותיהם מתפרסמות בזה.

ארזה רגב, טכנאית בניין מתל-אביב, בת 23: „דבר ראשון אני רוצה לנסוע לבקר ולבלות במועדוני-הלילה של בני-רות. שמעתי עליהם המון. בתל-אביב אין כימעט חיי לילה ושם זה כמו פאריס.”

יהושע ברקע, בעל קיוסק בתל-אביב: „אסגור את הקיוסק שלי ואסע לטייל בכל ארצות-ערב, כמו שנסענו לגדה אחרי מלחמת ששת-הימים. אחרי שאטייל שם, לא איכפת לי שיחזירו הכל לערבים.”

יעיל פרידמן, 28, גרפיקאי מגבעתיים: „תעזבו אותי. לא מאמין שאי-פעם יהיה שלום. למרות שהברזל עכשיו חם, אלה שיושבים בממשלה נמצאים במצב היפנוטי ולא עושים דבר למען השלום.”

אורית אדרה, בת 17: „אוי, אני אתעלף משמחה כשאשמע שהגיע השלום. אחר-כך ניסע בטח לארצות-השכנות כדי לערוך קניות.”

אלתר נובק, צייר וניצול מחנות ה-השמדה באירופה: „אני חושב שאני אעשה הכל כדי להגיע לנשיא נאצר וללחוץ לו את היד. אם יהיה שלום זה רק בגללו, משום שהוא היה מוכן לוותר ראשון.”

משה בן-נוח, 39, ביום בו ייחתם חוזה השלום אני מזמין כל מי שיעבור אצלי ברחוב לבוא להתגלח ולהסתפר בחינם. לא חשוב אם אצטרך לעבוד כל הלילה. יום אחד אני תורם לשלום.”